

Pembe Ormanın Küllerinden

— Sisu · 24 Şubat 2025

Acının en derini, sevgiyi kaybettiğinde hissedilir; çünkü kaybedilen sadece bir kişi değil, kurulan hayallerdir. Demişti bir arkadaşım, ne kadar doğru söylediğini bu durumu yaşadığımdan anladım. Ben onu hiç kaybetmeyecek gibi sevdim. Ben onu hiç gitmeyecek gibi gördüm. Ben onu her gün büyüterek sevdim, her gün yeni hayallerle, umutlarla sevdim. Ama o beni bir anda terk etti. Bense kurduğum ve gün gün büyüttüğüm o hayallerin enkazında kaldım. Günlerce, aylarca acı çektim, gidişinin ve hiç gerçek olamayacak hayallerimin yasını tuttum. Düşündüm, kendi kendime; sorun neydi, bende miydi? Neden böyle oldu? Şöyle olsa ne olurdu, keşke böyle olsaydı gibi varsayımlar, pişmanlıklar, keşkeler... Olmadılar, derken günler günleri kovaladı. Ben hep onu düşünürken, o beni, o terk ettiği anda unutmuştu. Halbuki birine çok değer verirken, onun değersiz olma hissi o kadar acı ki; anlaşılır olması için kelime bulamıyorum, öyle bir acı, fiziki çoğu acıyı halleder yanında. İnsan, gidenden çok, gidenin bıraktığı güvensizliğe, kırılıyor aslında. Bıraktığı boşluğa kırılıyor. Onunla kurulup da gerçekleşmeyecek hayallere üzülüyor. Başkahramanı olduğu hayallerden çıkıp gidiyor insan. Başrolün, senaryoyu görüp birkaç bölüm oynayıp seti terk etmesi gibi, yarı yolda bırakıyor diğer herkesi. Yani insan, gidenden çok, gidenin bıraktığı hayal kırıklığına, ona verilen değere değmeyeşine kırılıyor. Her şeyinin, hiçbir şeyi olmak diyorum ben buna. O benim her şeyimken, ben onun hiçbir şeyiydim bizim hikayemizde. Bizim hikayemiz; pembe ormandaki beyaz kuğu ve o ormanı sevdiği kuğu için önce pembeye çevirip sonra ormanı yakan C.A.'nın hikayesiydi. Hikayemiz yarım kaldı. C.A. pembe ormanı ateşe verdi, orman yandı. Beyaz kuğu da her şeyden çok sevdiği pembe ormanıyla birlikte yandı ve geriye sadece külleri kaldı.